

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

KABOUTERS IN DE STAD

Een geschenk voor de kinderen

door

Lode Cantens

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2010
Nr.720

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJFTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuude, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *KABOUTERS IN DE STAD* op te voeren moet de naam van auteur *LODE CANTENS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© Toneelfonds J. Janssens/Lode Cantens

www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ROLVERDELING :

HARTJE.	JONKVROUW LENTE.
MICKIE MUIS.	TROEBADOER.
PRINSES GOUDHAAR.	ZANDMANNETJE.
REGNUS, de Koning der kabouters.	EEN SCHILDWACHT.
PAP, kabouter.	EEN HOVELING.
PIP, »	» »
POP, »	» »
PETJE, »	STRAAL.
WAAK, »	BLOEI.
TROL, een reus.	EEN DAGBLADVERKOPER.
DUBBELZICHT, zijn vrouw.	EEN LANTAARNPAAL.
BIBBER, een politiemann.	STEP, danseres.
DE KONING.	SPEL, »
STEM VAN DE SPIN.	SOTTERNY, een akrobaat.
DE TOVERFEE.	EEN REUZEJONG.
	VOLK.

NOTA. — Zeer veel rollen kunnen gedubbeld en herdubbeld worden.

VERKLARING. — « KABOUTERS IN DE STAD » vraagt minder opvoeringsmoeilijkheden dan bij eerste beschouwing voorkomt. De rolverdeling is van zulk gehalte dat één speler tegelijk twee en meerdere rollen kan vertolken. Daarbij werd er rekening gehouden dat het stuk én door groten én door kleinen kan worden opgevoerd.

Wat het decor betreft, kan een geschikt regisseur de verschillende taferelen tot een minimum herleiden. Gespeeld in doeken die dienst kunnen doen voor ALLE taferelen heeft men alleen maar enkele accessoires aan te brengen om de tonelen te onderscheiden. Een praktisch toneelleider heeft hier de handen vrij.

De Schrijver.

EERSTE TAFEREEL

Een groot boek staat overeind op bijna heel de breedte van het middenplan. Het boek is dicht en men bemerkt de lijvige, vergulde rug. Op de omslag staat een schaterende kabouter geschilderd. Deze omslag is een gordijn, dat op heel de breedte kan opengeschoven worden. Daar onder leest men in schelle letters: *KABOUTERLAND*. Links en rechts op ieder zijplan, bevinden zich een paar sterke beuken, met weelderige kruin. Er is zomer en zon.

EERSTE TONEEL

Een kabouter, *WAAK*, zit links op het voortoneel en slaapt. Hij heeft de armen gekruist en snorkt vervaarlijk. Hij schijnt een oud man. Zijn hoofd zwijmelt in zijn slaap van links naar rechts. Het duurt even. Tussen de bomen, soepel en voorzichtig, verschijnt *HARTJE*. Hij is heel en al schoonheid en jeugd. Hij heeft een hel-rode maillot, blouse, muts en pantoffels. Op zijn borst staat een groot hart in witte lijnen. Hartje loopt zacht op de tenen tot vóór het boek, leest en blijft in extase staan.

HARTJE (stil). — Eindelijk... eindelijk, mijn kabouterland. (Hij kijkt rond en merkt de kabouter. Voorzichtig gaat hij er naar toe als was hij bang. Dan verstout hij zich en tikt even op de schouder van de kabouter).

WAAK (ronfleert luid). — Brr... (Hartje schrikt even terug, vat weer moed en hernieuwt zijn poging).

WAAK. — Brroe... (langzaam wordt Waak wakker en wrijft de ogen. Hartje is terug geweken tot bij het boek. Dan bemerkt Waak hem).

WAAK (zich moeilijk en verbaasd rechtend). — Wie ben je, kleine man? (Hartje drukt zich tegen het boek. Waak komt nader). Je moet niet bang zijn... kabouters doen geen

kwaad. Kom !... *(Hij nodigt vriendelijk. Hartje schept moed en komt langzaam nader. Waak reikt hem de hand).* Welnu, zie ik er zo kwaad uit?...

HARTJE *(stil)*. — Nee... mijnheer de kabouter... *(Nieuwsgierig)*. Is u werkelijk een kabouter?

WAAK. — Ja, natuurlijk... ik ben wel oud, maar toch een kabouter.

HARTJE. — Maar kabouters zijn toch heel, heel klein... En u is zo groot als ik...

WAAK. — Kabouters zijn niet altijd klein, beste jongen... wij groeien met de kinderen mee.

HARTJE. — Dat begrijp ik niet.

WAAK. — Ja, dat zit heel aardig in mekaar... Als jij nu een kleine kleuter zou zijn van vijf jaar... *(Hij wijst van de grond)* ...en zo hoog, dan was ik nu ook zo hoog. Maar omdat jij groter bent, ben ik ook groter. Wij zijn altijd even hoog als de kindertjes die bij ons zijn en daarom ben ik zo groot als jij.

HARTJE. — Wat is dat wonderlijk, zeg...

WAAK. — Doet je dat geen plezier?

HARTJE. — Ja... heel veel zelfs.

WAAK. — Dààrvoor leven wij, zie je, beste jongen, om jullie allemaal plezier te doen... *(Het gesprek verplaatsend)*. Maar... vertel me nu eens, wie ben je eigenlijk, en hoe is je naam?

HARTJE. — Hartje heet ik.

WAAK. — Hartje, dat is een mooie naam. Wie gaf je die?

HARTJE. — God.

WAAK. — En... hoe kom je hier? Er is nog nooit een levend mens hier geweest.

HARTJE. — Ik heb lang gezocht.

WAAK. — Zocht je ons?

HARTJE. — Ja, moeder had zoveel over jullie verteld dat ik nieuwsgierig werd. *(Hij draait zich naar het boek en leest)*. Het Kabouterland... Hier is het eindelijk. *(Plots)*. En nu zal ik het vragen ook.

WAAK *(verrast)*. — Wat zal je vragen?

HARTJE *(schuchter)*. — Ja, zie je... ik kwam niet alleen uit nieuwsgierigheid, maar ook omdat moeder het wou...

WAAK. — En waarom wou je moeder dat?

HARTJE. — Om jullie te halen.

WAAK. — Ons te halen, zeg je?... Heeft je moeder ons dan nodig?

HARTJE. — Neen, moeder niet, maar al de jongens en de meisjes, en al de kinderen van de hele wereld.

WAAK (*verbaasd*). — Wat zeg je me nou?... En waarom dan wel?

HARTJE. — Om jullie te leren kennen.

WAAK. — Te leren kennen... Kom, kom... de kindertjes kennen ons toch allemaal en jij toch ook.

HARTJE. — Ja, ik wel... maar de kinderen niet. Ze kennen je naam, maar dat is dan ook alles. De grote mensen zijn veel te groot geworden en hebben zo'n zware zorgen. Ze vertellen niet meer over de kabouters, en moeder zegt altijd: De vaders en moeders hebben te weinig fantasie: ze KUNNEN niet meer vertellen. En daarom heeft ze mij gezonden om jullie te halen en om je terug te brengen bij al de kinderen.

WAAK. — Maar wie ben je dan?

HARTJE. — Ik ben Hartje toch.

WAAK. — Jawel, jawel... Maar wie? Welk Hartje?

HARTJE. — Kijk eens op mijn borst... (*Waaak kijkt, en Hartje wijst de witte lijnen*). Dat ben ik: het hart van de kinderen.

WAAK (*verbaasd*). — Ben jij het Hart van de kinderen?

HARTJE. — Het Hart van al de kinderen.

WAAK (*loopt plots naar het boek en gaat er vóór staan, de rug naar de zaal*).

HARTJE (*kijkt zijdelings toe*).

WAAK (*luid*). — Open u, mijn oud en heerlijk kabouterland. Dat wat wij verwachten is gekomen: Het Hart van de kinderen.

TWEEDE TONEEL

(*Het gordijn gaat open. Op een verhoog staat links een troon, met enkele treden. Op de troon zit Koning Regnus en slaapt, de scepter in de hand. Regnus hangt schuin.*)

Op de grond en op de treden liggen: Pap, Pip, Pop en Petje. Allen slapen. Waak heeft zich omgedraaid en spreidt de armen ver open).

WAAK (profetisch). — Gij, de vier winden uit dit bos, wek dit kabouterland. (Het geluid van opzettende winden, dat plots overgaat in Klaroenstoten. Men blaast ergens het Te Velde. Regnus ontwaakt, neemt zijn scepter stevig vast, en staat nu vóór zijn troon).

REGNUS. — Kabouters, ontwaak. (Eén na één verheffen deze zich, behalve Petje. Het is stil). — De winden hebben ons gewekt!

WAAK (buigt). — Op een teken van mijn hand, majesteit.

REGNUS (overschouwt de groep). — Is iedereen op zijn post? (Hij merkt Petje). Hé daar, Petje... (Tot de anderen). Trek hem recht. (Ze doen het. Petje staat nu op zijn benen, maar slaapt rustig voort. Men hoort het).

REGNUS (toornig). — Petje, ontwaak. (Ze schudden hem. Hij ontwaakt en geeuwt vervaarlijk). Stilte! (Nu is alles stil en eerbiedig. Regnus zit. — Tot Waak). Spreek, wat is er aan de hand?

WAAK (steeds vóór het verhoog). — Een grote eer valt ons te beurt, majesteit. Het Hart van de kinderen heeft ons een bezoek gebracht.

REGNUS (plots recht). — Het Hart van de kinderen... (Dan bemerkt hij Hartje die bedeesd stond toe te kijken. Langzaam verlaat Regnus zijn troon en komt bij Hartje. Even bekijkt hij hem, dan knielt hij neer). De koning der kabouters zet zich aan uw voet. Voor u leven wij, u dienen wij... Wat verlangt gij van ons?

HARTJE (steeds even bedrukt). — Ik... moeder... ik moest jullie komen halen...

REGNUS. — Een koning der kabouters kent geen groter eer. (Hij staat op en gaat tot voor het verhoog). Kabouters. Vóór een halve eeuw verdwenen wij uit de wereld. Alleen onze naam bleef over van wat wij hadden volbracht. Wij werden in een diepe slaap gestoten, maar het hart van de kinderen heeft ons vandaag terug uit deze slaap gehaald. Wij zijn weer levend geworden. Na een halve eeuw

hebben onze vijanden zich vermenigvuldigd: De draken en de reuzen, de heksen en de boze koningen. Maar het hart van alle jongens en meisjes is eerlijk en rechtvaardig; allen strijden met ons mee. Roep de goede Feeën op, zodat ze ons helpen; roep al de kabouters van de hele wereld en verspreidt u overal onder de mensen. Help allen, die in nood en doodsgevaar verkeren, zoals gij het deed bij Sneeuwwitje, Roodkapje, Doornroosje, klein Duimpje, Jan Onversaagd en de twee zilveren zwanen. Kabouters, komt naar voor, zodat ik u aan het hart van de kinderen voorstellen kan. *(Ze treden aan).*

REGNUS *(tot Waak)*. — U, mijn beste Waak, u stel ik het eerst voor, als beloning voor uw lange jaren dienst.

WAAK *(tot Hartje die nog steeds niet helemaal op zijn gemak is)*. — Kom, Hartje... kom maar hier... *(Hij komt)*.

REGNUS *(tot Waak)*. — Kabouter Waak. *(Waak buigt, en gaat op zij)*. Pap *(idem)*; Pip *(idem)*; Pop *(idem)*; Petje *(idem)*. En nu, mijn beste Hartje, zet u op deze troon. *(Hartje gaat langzaam en zet zich)*.

(Alle kabouters knielen).

REGNUS *(heft zijn scepter in de hoogte)*. — Winden, klaroen! *(Weer zetten de winden aan, tot het geluid over slaat tot het Te Velde)*. — *Terwijl de bazuinen nog schallen*). En nu kabouters, schudt het stof van 50 jaar slaap uit uw kleren, voort! Het hart der kinderen heeft ons teruggevonden. Naar de mensen!

DERDE TONEEL

(Even gaat het licht uit tot de kabouters verdwenen zijn. Dan ziet men Hartje alleen op de troon zitten. De bazuinen sterven ver weg).

HARTJE *(dromend)*. — Ze hebben me op de troon geplaatst, mij, het hart der millioenen, en in mijn hart, in uw hart *(hij wijst in de zaal)*, in ons hart hebben zij zich zelf geplaatst. O, heerlijke kabouters, heerlijke kabouters, zie... *(Hij komt plots naar voren)*. Ze zijn al bij de jongens en meisjes in de zaal — zij zitten op dezelfde stoel — kijk, daar — en ginder — ja, bij jou daar ook, mijn

hartje — kijk, daarboven de kabouters. Nu zijn ze zeker al in de stad en dwalen door de straten. Oh-oh, zij ontglippen al tussen de gevaarlijke benen van de politiemannen — de agenten blazen op hun fluitjes — en de dagbladen — de dagbladen staan er vol van...

VENTERS. — Kabouters in de stad. Lees het Grote Nieuws. Kabouters in de stad.

HARTJE (leest). — De kabouters terug onder de mensen. — Hoort ge 't. 't Is toch waar. De kabouters. Onze kabouters. Kabouters in ons hart. Nu wordt de stad herschapen tot een groot en wonder land. Volg mij naar het land van de kabouters. (Hartje verdwijnt — kranten dwarrelen in de zaal).

TWEEDE TAFEREEL

Een straat, afgesloten met een doek dat men straks kan openschuiven. Links zij-plan, een scheve lantaarnpaal. Deze paal is een verklede man.

EERSTE TONEEL

Er is gedrum van enkele mannen en vrouwen rond BIBBER, een politieagent. Hij belt, en heeft een groot perkamenten papier in de hand. Hij is een karikatuur. Er is lawaai.

BIBBER (bellend). — Stilte - Silence! (Hij belt, en het wordt stil). Hm... De burgemeester laat u weten wat volgt: (Lezend). Burgers en Burgerossen, Perdon - Burgeressen, gezien de plotse overval der kabouters in onze stad, wordt alle werk stilgelegd... (Rumoer). Silence! (Herhalend). Wordt alle werk stilgelegd. Getekend: De Burgemeester.

EEN MAN. — Is dat alles?

BIBBER. — Stilte. (Hij kijkt op zijn papier). Ja, dat is alles, er staat niets meer bij.

EEN MAN. — Maar die proclamatie hebt ge gisteren al gelezen. Wat staat er aan de achterkant? (Hij draait het blad om).

BIBBER (*dom*). — De achterkant... Ja, ja, *silence*. — Hier heb ik het. (*Lezend*). Burgers en burgeressen. Het land is in rouw. Trol, de bergreus is opgestaan en heeft de prinses — Prinses Goudhaar — geroofd. Hij, die de reus doodt... doodt... Ha... Hij die de reus doodt, wordt vermoord.

STEMMEN. — Vermoord?

BIBBER. — Ja, ja, vermoord... Perdon: Hij, die de reus doodt, behoort vanaf dit ogenblik tot het koningshuis. Bij ieder onderbroek... onderbroek...

EEN MAN. — Welke onderbroek?

BIBBER. — *Stilence* — Perdon, bij ieder onderzoek verrekt... (*Rumoer*). Bij ieder onderzoek — perdon — verstrekt de woning een bewoning...

EEN MAN. — Wat is dat nou? (*Ze dringen*). Geef hier dat papier...

BIBBER (*bellend*). — *Stilte*, *vernonde*, *nondedomme*... (*Lezend*). Bij ieder onderzoek verstrekt de koning — perdon — een beloning. De kabouters dienen verwijderd uit het land. Zonder de kabouters was de reus nooit bakker geworden... (*Herlezend*). Perdon... zonder de kabouters was de reus nooit wakker geworden. Zij hebben de schuld, en daarom dienen allen ge... gearr... (*Tot een omstaander*). Wat is dat hier? (*Hij wijst op het papier*).

EEN MAN. — Gearresteerd.

BIBBER. — Gearresteerd?... Wat is dat?

EEN MAN. — Aangehouden.

BIBBER. — Ha... (*Lezend*). Daarom dienen zij gearresteerd — perdon — aangehouden. (*Vouwt het papier dicht*). Ik en de koning hebben gezegd. Cirkeleer! Allée, vooruit achteruit! (*Het volk verwijderd zich. Bibber veegt het zweet van zijn voorhoofd*).

TWEEDE TONEEL

BIBBER. — Die kabouters brengen heel wat werk bij. Als het maar allemaal waar is... Kabouters... eerst zien en dan geloven... Een mens met gezond verstand gelooft dat zo maar niet, en Bibber maken ze het niet wijs.

(*Plotseling een stem uit de lantaarn*).

LANTAARN. — En ik dan.

BIBBER (*wijkt verschrikt achteruit en kijkt naar de lantaarn, die echter niet beweegt*). — God sta me bij l... (*Hij monstert de paal*). Was jij dat?...

LANTAARN. — Dat ben ik.

BIBBER. — Wie ben je dan?

LANTAARN. — De lantaarn.

BIBBER. — Ja, ja... natuurlijk... maar een lantaarn kan toch niet spreken?

LANTAARN. — Neen, gewoonlijk niet... maar nu zit er een kabouter in mijn paal.

BIBBER. — Een ka... kaka... kabouter?

LANTAARN. — Ja, overal zitten kabouters, maar men merkt ze niet altijd.

BIBBER. — Enne... zijn er hier nog in de buurt?

LANTAARN. — Ja, onder uw helm.

BIBBER (*grijpt verschrikt naar zijn helm, en neemt hem van 't hoofd*). — Ik zie hem toch niet...

LANTAARN. — Wou je hem zien?

BIBBER. — Ja, ik moet hem arresteren — pardon — aanhouden.

LANTAARN. — En hoe wil je dat doen?

BIBBER. — Ik ben gewapend en ik ben niet bang.

LANTAARN. — Je wapens dienen tot niets.

BIBBER (*verwonderd*). — En als ik schiet?

LANTAARN. — Dat kan je niet. Ook in uw wapen zit er een kabouter.

BIBBER. — En mijn knuppel dan?

LANTAARN. — Ook daarin is er een.

BIBBER. — Ja maar... mijnheer de lantaarn, dat geloof ik niet.

LANTAARN. — Ik ben geen mijnheer de lantaarn. Ik ben een kabouter in een lantaarn.

BIBBER. — Ben jij... ook al een kabouter?

LANTAARN. — Natuurlijk.

BIBBER. — Hoeveel kabouters zijn er dan wel?

LANTAARN. — Er zijn er veel meer dan mensen. Want in ieder mens zit er een.

BIBBER. — In mij ook?

LANTAARN. — In jou ook.

BIBBER. — Dat geloof ik niet. Ik geloof zelfs niet dat er in een lantaarn een zit.

LANTAARN. — Dan zal ik het bewijzen. (*Hij komt enkele stappen naar voor*). Heb je al ooit een lantaarnpaal zien gaan?

BIBBER. — Neen, dit is waarlijk de eerste keer.

LANTAARN. — Welnu dan?

BIBBER (*plots*). — Hà, nu weet ik het!

LANTAARN. — Wat?

BIBBER. — Ik ben zat... Ik ken u, manneke! Iedere avond leun ik tegen u aan, en nu wil je tegen mij leunen, hé... Ja-ja-ja... Ik heb weer een stuk in mijn kraag.

(*De lantaarnpaal staat weer op zijn plaats. Maar van achter het toneel, langs dezelfde kant, komt Petje geduikeld*).

DERDE TONEEL

PETJE. — Je bent niet zat.

BIBBER (*verschrikt; hij wijkt achteruit en hapt naar adem*). — Héééééé... Wie... ben jij?...

PETJE. — Een kabouter.

BIBBER. — Een ka... kaka... kabouter?

PETJE. — Petje.

BIBBER. — Petje?

PETJE. — Ik zat in de lantaarn.

BIBBER. — Was jij dat?

PETJE. — Ja.

BIBBER. — Enne... Wat wil je van me?

PETJE. — Uw zoon.

BIBBER. — Wat?

PETJE. — Hij hoort méér aan ons dan aan u.

BIBBER (*zich opboeiend*). — Wat?

PETJE. — Hij gaat met ons op reis.

BIBBER. — Op reis?

PETJE. — Naar de zon.

BIBBER (*zich vermannend*). — ...Als ik wil.

PETJE. — Nee, als hij wil.

(*Achter Bibber staat plots Hartje. Bibber draait zich verschrikt naar de richting die Petje hem gewezen heeft*).

BIBBER. — Maar spookt het hier dan?

HARTJE. — Bij de grote mensen spookt het altijd. Alleen als ze mij diep en ernstig aankijken, spookt het niet.

BIBBER. — Wie ben je dan?

HARTJE. — Hartje van de kinderen.

BIBBER. — Kom jij ook (hij wijst) ...uit de lantaarn?

HARTJE. — Ik kom uit de kinderen.

BIBBER (verbaasd). — Hééééé??...

HARTJE. — Ik kom uit uw zoon.

BIBBER. — Héé! Maar dat is hier een gekkenhuis!

HARTJE. — Een heerlijke gekheid is dit.

BIBBER (grijpt naar zijn knuppel). — Ga je zwijgen!

PETJE (bevelend). — Armen, valt stil!

BIBBER (staat met roerloze armen. Hij stampst nu ver-
vaarlijk naar de kabouter).

PETJE (bevelend). — Benen, valt stil!

BIBBER (staat krampachtig te trekkebenen en raast). —
Duivelsjong! Helleplaag! Dui...

PETJE. — Mond, val stil!

BIBBER (staat hopeloos te happen).

PETJE (komt nader). — Een kabouter kan men niet van-
gen. En nu is 't mijn beurt. Ik kittel je zolang tot je hoofd
ja-knikt. Lachen mag je doen maar spreken niet. Welnu...
Mag uw jongen mee naar de zon?

BIBBER (schudt neen. Petje gaat aan het kittelen. Lang-
zaam begint Bibber te glimlachen, om uit te breken in een
luid geschater. Eindelijk knikt hij ja).

PETJE. — Bedankt Bibber, en tot ziens.

(Petje en Hartje af).

BIBBER (is uitgeput op zijn achterste gevallen. Dan trekt
hij zich moeilijk en blazend recht, en leunt tegen de lan-
taarnpaal. Maar de paal verlaat het toneel en Bibber valt
languit op de grond). — Veronde... hier kom! (Hij kruipt
recht). Hier... Ik heb je nodig van avond. (Hij vlucht er
achter). Hier... hier... (Bibber af).

VIERDE TONEEL

(Het doek schuift weg. Op het achterplan, een grote,
ronde zonnebal, met in het midden een opening om binnen

te treden. Links en rechts merkt men grote zonnebloemen, hoger dan manshoogte. Links, middentoneel, een rustbed van rozen. Rechts een bron of put, met gouden emmertje. Er is roos licht. Op het bed ligt, het hoofd omhoog, jonkvrouw LENTE, in blauw gewaad. Ze is omringd door BLOEI — een meisje in groen gewaad — SPEL en STEP, twee zilver-witte danseressen; SOTTERNY, een clown met brede mond, en gekleed in vele kleuren. Een TROEBADOER, een jonge man met lier. Allen zitten op een groen tapijt rond de Lente. Aan de poort der zon staat, links en rechts, een lakei als een bloeiende appelaar.

LENTE (zacht-wenkend). — Troebadoer! Mijn goede Troebadoer!

TROEBADOER (staat recht). — Jonkvrouw Lente, uw die naar luistert.

LENTE. — Speel ons het lied: Hartje van de kinderen, kom naar de zon.

(Troebadoer buigt en stemt zijn lier. Hij zingt of dekla-meert op innige muziek die bij de uitgever verkrijgbaar is).

TROEBADOER. — Hartje van de kinderen,
Kom naar de zon.
Klim op uit de dalen,
Klim op langs de stralen,
Hartje van de kinderen,
Kom naar de zon.

Hartje van de kinderen,
Kom naar de zon.
Langs de roze bronnen.
Aan de horizonnen;
Hartje van de kinderen,
Kom naar de zon.

Hartje van de kinderen,
Kom naar de zon.
Kom uw hartjes wassen,
In de roze plassen;
Hartje van de kinderen,
Kom naar de zon.

(Nu verschijnt Hartje juichend in de zonnepoort).

(Jonkvrouw Lente verheft zich en gaat hem uitermate blij tegemoet).

LENTE. — Hartje... mijn dapper, groot Hartje... *(Ze omarmt hem).*

HARTJE. — Jonkvrouw Lente.

LENTE *(ze brengt hem naar het midden. Hij kijkt verbaasd rond).*

HARTJE. — Hoe mooi is het hier in de zon.

LENTE. — En waar zijn de kameraadjes?

HARTJE. — Die komen, jonkvrouw Lente. Pap, Pip, Pop en Petje brengen ze mee. *(Mistroostig).* Maar velen zijn er nog niet.

LENTE. — Waarom niet, Hartje?

HARTJE. — Omdat ze niet mogen van de Bibbers.

LENTE. — De Bibbers?

HARTJE. — Ja, dat zijn van die grote, verstandige mensen daar beneden, die alles veel beter weten dan de kinderen.

LENTE. — Neen, Hartje, ze weten het niet beter, dat denken ze maar zo. Maar andere grote mensen laten hun kindertjes toch wel gaan, en daarom moeten wij die heel dankbaar zijn. Kijk maar eens. *(Ze brengt hem op het voor-toneel, en wijst in de zaal).* Daar zit de zonnezaal al helemaal vol. Al die kindertjes kijken naar ons, omdat al die kindertjes goede vaders en moeders hebben, die heel verstandig zijn.

HARTJE. — Ja, maar ook omdat al de kindertjes braaf zijn en het verdienen.

LENTE. — Juist, Hartje, al de kindertjes verdienen dit; want nergens, op de hele wereld zijn er stoute kinderen.

HARTJE *(kijkt nieuwsgierig rond)*. — Wie zijn dat allemaal?

LENTE *(brengt hem naar het midden)*. — Dit is juffrouw Bloei. *(Bloei staat recht en buigt diep).* Die ken je toch wel?

HARTJE. — Neen, toch niet.

LENTE. — Juffrouw Bloei zet alle jaren de bomen in het groen. Ze laat de bloemen bloeien... Hoor je dit woord, Hartje... BLOEIEN... dat ken je toch wel?